

YEAH YEAH YEH

Als zoon van een Chinese vader belandt Peter Yeh als jongeling in diens restaurant, Woo-Ping in de Leidse Lange Diefsteeg. Na vier jaar lonkt een andere grote passie: de tijdschriftenwereld. Het horecahart is echter nooit gestopt met kloppen.

I FOUGHT THE LAW (...AND THE LAW WON)

Donkere maanden. Met sporadisch een lichtpunt. Zoals op 15 april, de dag van mijn verjaardag. Mooiste cadeau was toen toch wel mijn eerste vaccinatie tegen COVID-19. Uiteraard was ik, lichtjes, gespannen maar het bleek allemaal een fluitje van een cent. De naald werd erin gejaxt, ik zei “Brrrrr”, schudde even met mijn bovenlichaam en toen weer door... Ja hè hè.

Een ander lichtpunt was de heropening van de terrassen, met een aanzienlijke verruiming van de openingstijden op 19 mei. Dat was tevens de dag dat ik na veertien maanden werkloosheid als horecaffer in dienst trad bij ‘Surf en beach’, een hot spot pal aan het strand van de Katwijkse boulevard.

Ik ben dus weer een aantal dagen per week lekker bezig en dat kwam als geroepen. Want hoewel Corona mij (nog) niet te pakken kreeg, leed mijn geestelijk welzijn meer en meer onder de lockdown. Dat zit zo:

Er gold nog avondklok en het liep al tegen 21.00 uur toen ik mij door duister Leiderdorp naar huis haastte. De straten lagen er doods en verlaten bij. Waarom weet ik niet, wellicht om de benauwende stilte te verscheuren, maar ineens schreeuwde ik uit volle borst “JAZEKER, DE HYPOTHEKER!” Precies op dat moment kwam uit een zijstraatje een vrouw met hond de hoek om. Ze dook in elkaar, wendde het hoofd af en versnelde

de pas. Ongetwijfeld dacht ze... Nee hè, heb ik weer... een gek!

Nu moet ik eerlijk bekennen dat ik in het donker gewoon niet best overkom bij de mensen. Als de dag van gisteren herinner ik mij dat ik een keer met de auto verdwaald was in de Indische buurt van Den Haag. TomTom moest nog worden uitgevonden. Ik had wel een stadskaart maar daar moet je voor doorgeleerd hebben en nachtblindheid helpt ook niet echt. Gelukkig ontwaarde ik verderop een keurig echtpaar. Arm in arm. Ik stuurde mijn auto naar de kant, stapte uit en hief de hand ten teken dat ik iets wilde vragen. Meteen pakte de vrouw haar man stevig bij zijn jas en siste met dat typisch Indisch accent: “Dooooorrrrlopen Joop. Niets segge, hoor je mij! Dooooorrrrlopen!”

19 mei... De dag dat er na maanden *Il silenzio* het leven in de horeca terugkeerde. Tijdens de lockdown kon ik ondernemers bij wie het water aan de lippen stond volkomen begrijpen als zij uit pure wanhoop riepen “Fuck dat OMT! Wij gaan gewoon open!” Maar ja, de torenhoge boetes en dwangmaatregelen hè. Die kosten je gewoon de kop. Dwarsliggen is niet meer mogelijk deze tijd.

Gniffelend denk ik terug aan de jaren dat bij mij als hoofdredacteur van *Penthouse* het geld tegen de plinten klotste. Ik woonde

toen aan de Oude Singel in Leiden waar het betaald parkeren was. Op een dag werd ik ziek en bleef drie, vier dagen in bed voordat ik mij weer buiten waagde. Onder de ruitenwisser van mijn Volvo ontwaarde ik een stapeltje bekeuringen, à raison van toen nog 25 gulden het stuk. Er kwam een parkeerwachter aangelopen. “Meneer, u moet uw auto nu weghalen of voortaan betalen, anders komt er weer een prent.” De toon en het smoel van die vent bevielen mij niet. Ik zei: “Ik betaal niks-nada-nakkes en laat mijn auto hier gewoon staan. Kom maar op met die bekeuringen hoor.” Hij verstrakte. Alsof-ie in een psychose was beland. Bevend en stotterend klonk het: “Ma-ma-ma-maar dat kan en hoort helemaal niet.” Terwijl ik wegliep, schreeuwde hij mij na: “Als we allemaal zo zouden zijn als u, werd het een rommeltje in deze wereld.”

Weest gerust, tegenwoordig ben ik een brave, oppassende burger. Met frisse tegenzin overigens, maar bekeuringen zijn nu eenmaal niet meer te betalen. Ik ben gewoon geworden als in die jaren zestig hit *I fought the law (...and the law won)*, van Bobby Fuller. Die gold als de grootste belofte van de rock ‘n’ roll na Elvis en de Beatles maar stierf op 23-jarige leeftijd een mysterieuze, gewelddadige dood. *Ain’t life a B-B... Beach*, denk ik, op weg naar Katwijk.